उपायः कतमस्तावत् समुद्धर्तुं क्षमः प्रजाः ॥३६॥
निरालोको हि लोकोऽयं दुर्दिनग्रस्तभास्करः ।
कालरात्रिकुलैर्विश्वक्परीत इव वर्तते ॥३७॥
हिमसंघातदुर्लंघ्यक्षितिभृद्गुहनिर्गमाः ।
बद्धद्वारकुलायस्थखगवद्विवशा जनाः ॥३८॥
शूराश्च मतिमन्तश्च विद्यावन्तश्च जन्तवः ।
कालदौरात्म्यतः पश्य जाता निष्कृतयोग्यताः ॥३९॥
आशाः काञ्चनपुष्पकुड्मलकुलच्छन्ना न काः क्ष्मातले
सौजन्यामृतवर्षिभिस्तिलकितं सेव्यैर्न किं मण्डलं ।
पन्थानः सुचिरोपचाररुचिरैर्व्याप्ता न कैः संस्तुतैस्तेषामत्र
न सन्ति निष्कृतगुणाः कालेन ये मोहिताः ॥४०॥
तदेष गलितोपायो जुहोमि ज्वलने तनुं ।
न तु द्रष्टुं समर्थोऽस्मि प्रजानां नाशमीदृशं ॥४१॥
धन्यास्ते पृथिवीपालाः सुखं ये निशि शेरते ।
पौरान् पुत्रानिव पुरः सर्वतो वीक्ष्य निर्वृतान् ॥४२॥
इत्युक्त्वा करुणाविष्टो मुखमाच्छाद्य वाससा ।
निपत्य तल्पे निःशङ्कं रुरोद पृथिवीपतिः ॥४३॥
निर्वातस्तिमितैर्दीपैरुद्भावैः कौतुकादिव ।
वीक्ष्यमाणाथ तं देवी जगाद जगतीभुजं ॥४४॥